

Неда.

И азъ тъй мисльх да е слщій; зашто то послѣ ни каза, какво въ царевы-тѣ дворовѣ има гтрны слугы, кои-то желяхтъ за царя и за рода му. А кога-то му обадихъ за дѣло комисъ-тѣ ты спли за сына си, че това было послѣдня-та царсва веля, „злѣдѣецъ-тѣ лъжи“, каза той, „единъ Богъ е чюль послѣднѣ-тѣ волѣх царевх, а не убійци-тѣ му, кои-то бѣхх пратени отъ комиса!“

Райна.

О! вѣрвамъ, вѣрвамъ! тѣ сѣх злѣдѣци-тѣ, тѣ сѣх убійци-тѣ на тейка ми! ...

Неда.

Така, Неда, продължи той, Царкыня Райна послѣ всичко ще чюе, а сега само едно спасеніе ѝ остава — да бѣга отъ тоя дворъ, кой-то ся е обърнѣлъ на хайдушкый и прѣдателскый въртепъ. Царкыня-та нека ся моли Богу и нека ся ослони на вѣрны-тѣ Божіи и царевы роботы.

Райна.

Боже, Боже, що да правѣх сега!

Неда.

Едно спасеніе, царкыньо, както каза Обрѣнъ — да бѣгамы отъ наши-тѣ неприятели; той ще ни помогне.

Райна (распачено).

Не! азъ не бѣгамъ! Азъ не оставямъ бащпныя си дворъ. Като изгубахъ млыя си тейка, не